

56.

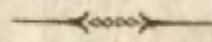
50

SP/ST=834.

449

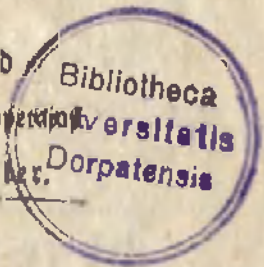
Eesti - ma Ma - väe

õda - laulud.

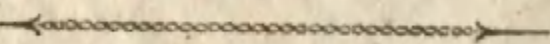

RA 4.

Ühespandud
Jürri kihelkonna õpperaamat
R. J. Winfler.

Keiserlikko Ühemade loaga, kes kolide ülle Tartu
Linna seatud.

Tallinnas,
trükkitud Gresseli Kirjadega
1807 aastal.

56.

I.

Sda wasto walmistamisfe aial.

Wiisl: Warum sind der Thränen ic.

Miks meil wessi silmas?
Mis se kurwastus?
Kas jo siin Ma-ilmas
Boitnud kawwalus?
Ei! mo armad wennad!
Jummal ellab weel;
Olgem agga wapprad,
Siis saab leik heaks teal.

Waatkem ülles röömsaft
Jäsa pole weel!
Omme laste waewast
Polle tal hea meel.
Kes siin rahho rikwad,
Meid ta loppetab;
Ja kes rahho noudwad,
Meid ta õnnistab.

TRC Naamustukoga

23001

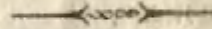
Warao sai surma
 Merre pohja sees;
 Eest ta mõtles kurja
 Ommas südamas.
 Langema ka peab
 Uhke Pabilon;
 Jummal leik' siin seab,
 Utleb Salomon.

Waat! Jehowa annab
 Kuulda omma heält;
 Waat! ta abbi paistab
 Meil jo illewelt.
 Meie Keisri Herra
 On jo walmistud,
 Et Ma ilma karras,
 Niid saaks lõppetud.

Oh, mo hing! siis tunne
 Rahho waemaske!
 Meie ello murre
 On kui pimme o.
 Waat! se d laab mõda,
 Annab päwal maad;
 Kui weel nuttab südda,
 Siis jo rõdmsaks saad.

Kes siin agga otas
 Osel päwani,
 Sellel päike paistab
 Tälle dhtoni.

Ja se kirri ütleb,
 Et, mis sünnib teal,
 Meile kasuks tulles,
 Kennel dige meel.

2.

Jummalaga : jätnüsse laul.

Wisi: Auf, auf! ihr Brüder und seid stark u.

Niid, mehed, olgem tuggewad!
 Üks kibbe tund on kää;
 Meid kutsus sõtta sõa = heal,
 Ja leik, mis meil on armas weel,
 Jaab meist niid järrele,
 Jaab meist niid järrele.

Mei' imber seisab hulgalest
 Üks kallis rahwose,
 Ja Jummal on meid sellega
 Jo kokkoliitnud werrega;
 Niid temmast lahkume,
 Niid temmast lahkume.

Siin andwad hallid wannemad
 Kät nuttes poiale,
 Seal seiswad wennad, ded ka,

Ja sõbrad nabri-meestega,
 Keif nutivad ärdaste
 Keif nutivad ärdaste.

Ja oh! kui näotumaks läind
 Se waene prudike.
 Ja naeste kiska ikka peäl
 Ja laste halle nurto heäl
 Käib läbbi süddame,
 Käib läbbi süddame.

Sepärrast, mehhed, ruttagem,
 Ja wotkem lahkuda!
 Se wiwitus, waat! agga teeb
 Et südda wägga raskeks jääb,
 Ja ei woi parrata,
 Ja ei woi parrata.

Siiis jäge Jummalaga nüüd!
 Teil olgo kindel meel!
 Ja uskuge, et Jummal teid
 Ni hästi aitab, kui ka meid;
 Sest ta on siin ja seal,
 Sest ta on siin ja seal.

Eci' cest nüüd sõtta lähhame
 Ja meie Keisri cest:
 Se mõtte teeb meid tuggemaks,
 Ja kautab ka futumaks

Keif kartust süddamest,
 Keif kartust süddamest.

Et hoopligo siis waenlane!
 Ja tulgo wihhaga!
 Kui teie peäle mõtleme
 Siis lõme wasto wappraste,
 Ja Jummal meiega,
 Ja Jummal meiega.

Kes langeb meie seltsi seest,
 Se hüab surses weel:
 „Oh, wennad, mehhed, woitlege!
 Nüüd Issa-ma peäl mõtlege!“
 Ja sureb rõmoga
 Ja sureb rõmoga.

Kui waenlane siis hirmo saand,
 Ja lahku igga poolt;
 Siis tänname keif süddamest
 Suurt Jummalat, kes teie cest
 Ka heldest kannud hooft,
 Ka heldest kannud hooft.

Nüüd jäge Jummalaga keik!
 Teil olgo kindel meel!
 Ja uskuge, et Jummal teid,
 Ni hästi aitab, kui ka meid;
 Sest ta on siin ja seal,
 Sest ta on siin ja seal.

Sda: laulud, marfi peäl lausda.

Wiß! Ergreife das Glas und hoßt mit an! ic.

Niüd mehked, sõtta! sõtta niüd!
 Sest waenlasel on paljo süüd;
 Se werri, mis ta raiskanud,
 Se warra, mis ta risunud,
 Niüd taewa pole kiskendab,
 Ja temma wahto tunnistab.
 Sepärrast, wennad, sõtta niüd!
 (Keif lauljad)
 Wennad, sõtta niüd!

Kus temma jälled tunnukse,
 Seält nälga, katko leitakse,
 Seäl waesed lapsed lõpmatta,
 Ja naeste-rahwas abbita,
 Seäl wiimsed ride-hilbudke
 Jo rahwa selgast listakse.
 Sepärrast, wennad, sõtta niüd!
 (Keif lauljad)
 Wennad, sõtta niüd!

Ei sadda aasta parranda
 Mis temma riklud tunniga;
 Oh, hallid mehked, nuttage!
 Kus on niüd teie waew ja to?

Keif teie põllud leinarwad,
 Ja teie maiad põllewad.
 Sepärrast, wennad, sõtta niüd!
 (Keif lauljad)
 Wennad, sõtta niüd!

Ei rahwas tulle Kirriko,
 Se rödmoli auguks tehtud jo;
 Ei labset wäljal mängimas,
 Need waesed on jo maggamas;
 Ei weiksed tulle loiogi,
 Need waenlasest jo tappeti.
 Sepärrast, wennad, sõtta niüd!
 (Keif lauljad)
 Wennad, sõtta niüd!

Et Saksa-ma jo ikke al,
 Sest surustab ta Preussi-maal,
 Ja ruttas meie pole ka,
 Ni tulle, kui ka mödgaga;
 Ka meie werd ta himmuistas,
 Ka meil ta otsa ahwardas.
 Sepärrast, wennad, sõtta niüd!
 (Keif lauljad)
 Wennad, sõtta niüd!

Sepärrast, mehked, ruttagem!
 Ja nago miür keif seisagem!
 On waenlan' oppind sõddamees,
 Siis meil on digus süddamees;

Ta tulleb kurja nouuga,
 Ja Jummal sõddib meiega.
 Sepärrast, wennad, sõtta nüüd!

(Reik lauljad)

Wennad, sõtta nüüd!

Ja mehhed! ikka ebdasi!
 Siis waenlane lööb taggasi.
 Kes digust tallab jallaga,
 Ja mängib teise ommaga,
 Se mei' eest koid ruttago
 Eht löpko, Jummal parrago!
 Sepärrast, wennad, sõtta nüüd!

(Reik lauljad)

Wennad, sõtta nüüd!

4.

Wist: Einst war ein Riese Goliath u.

Üks suur mees olli ennemuist
 Pitt Kojat nimmega;
 Ta habbe olli süsi-must,
 Ta juuksed mustad ka,
 Ja temma silmad piirgasid
 Et hundidki jo hirmusid.

Ja konti polest olli ta
 Just nago hobbone;
 Eest olli temma kartmatta

Ja ilbe koggone;
 Ta su ka olli hirmus lai
 Ja iggameest ta kohhe loi.

Wass-kübbar peas pealegi,
 Naud-rie selgas ka,
 Ta näitis kurrat issegi,
 Eht pörgust ollewa.
 Ta pigi-wars se olli wiist
 Kui löngo-poom, üks pörgo riist.

Ni tulli temma allati
 Ieralit laimama:
 „Kas on teil meest, kes julgetäki
 „Mo wasto tappelda?
 „Kes on ni julge, tulgo se
 „Et löbn ta kontid purrukske.“

Siis tulli sealt üks lambrine,
 Üks noor ja weike mees,
 Sel polnud muud, kui keppike
 Ja kiwva pouna sees.
 Se hüdis: minne, poe sa!
 Jehowa nimmel tullen ma.

Ja wiiskas kohhe lingoga
 Ta päha, wata, ni,
 Et mahhalanges walloga
 Pitt Kojat silmili;
 Siis wottis Lawet rahhoga
 Ta peat ärraraiuda.

Kui waenlane siis surustab,
 Siis wotta uskuda,
 Et temmagi ni hirmo saab,
 Kui Koljat häbbiga;
 Ja woitle ni kui Tawet ka,
 Siis woimust saab ehk kirwega.

5.

Wist: Ein frohes Leben führen wir ic.

Res polle walmis sdale
 Kui waenlan' peale tulleb,
 Ja tahhab hoida kōrwale
 Kui abbi tarwis lahhab,
 Se on üks ärrapõlgitud mees,
 Tal andkem wofki kätte,
 Ehk naeste-rahwa seltsi sees
 Ja luddugo meil sukke.

Ja kui ta waenlast emalt naab,
 Siis jooksko temma metsa,
 Ja waatko, kuidas waenlan' teeb
 Ja sugguwõksal otja;
 Ja isse waene kuiwago
 Kui känd siis metsas ärra,
 Et temmal, Jummal partago,
 Ei lapsi egga leiba.

Jääb temma agga paigale
 Kui waenlane jo liggi:
 No siis ta tehko noppeste
 Keik aitab, kirstud lahti,
 Ja andko tänna wiljokest,
 Ja home jälle rahha,
 Siis wiimse rie- hilibokest,
 Ja wimaks omma nahka.

Ja siis ta saatko kerjama
 Ni lapsed kui sa naese,
 Ja isfat halli peaga,
 Ja emmat, kes on haige;
 Ja isse agga lõppego
 Siis omma häbbi tundes,
 Ja möda metsi hulkugo,
 Täis kartust, nago jännes.

Oh hädda selle rahwale,
 Kel nisuggused mehhed!
 Se langeb ja ei tousege,
 Et nutwad lapselapsed.
 Kui pu, mis ärrakoritud,
 Ni on se waene rahwas,
 Saab keikist ärrapõlgatud,
 Ja seisab ifka waewas.

Mis au ja kitus agga sel,
 Kes Issa- ma cest seisab,
 Ja kelle kindel mehhe-meel

End sda aial näitab!
 Ja on kui taewast kinkitud,
 Keif waatwad temma peale,
 Ja sawad temmast kinnitnd,
 Ja kuulwad temma heale.

Ja lähhab eele jnlgeste,
 Ni kui üks Jngel taewast;
 Keif teised tagga järrele,
 Ei ükski holi waewast.
 Ja lapsed, naesed, wannemad,
 Keif tedda õnnistawad,
 Ja nende silma-pisjarad
 Ja kitust juttustawad.

Ja kui üks loukoer sõddis ta,
 Sest Keisri eest ta woitleb;
 Ja surma orgus kartmatta,
 Sest omma maad ta kaitseb.
 Kui kaljo on ta kindel meel,
 Kui sõggi temma wahwus;
 Ja surm ja hirm käib temma eel,
 Ja jälgedes on woimus.

Se waenlane saab rõhutatud
 Ja langed omma auko;
 Ja rahwas, kes on peastetud,
 Se laulab tänno-laulo.
 Ma-tüttred rõmustellewad
 Et nored mehhed wahwad,

Ja nende hallid wannemad
 Jo uoudwad pulma-road.

Ja oh! mis rõmo mehhele,
 Kes Jēsa-maad on kaitõnud,
 Ja omma suggu-rahvale,
 Ilut õnne walmiõtanud!
 Keif lapsed temmast laulawad,
 Keif auustawad tedda,
 Ja nored, wannad, piarwad
 Tal jälle rõmo tehha.

Ja kui ta wanna ea sees
 Ma-ilma mahhajättab;
 Siis seisab murreõ iggamees,
 Ja iggamees siis nuttab.
 Ja rahwa palwed satawad
 Ja hinge Loja ette,
 Ja Inglid taewast annawad
 Tal ello-kroni kätte.

